

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 24/02/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 186

Tu hành trong cửa Phật có rất nhiều tông phái, cùng với đó là các phương pháp tu học khác nhau. Tu Tịnh Độ cũng có rất nhiều phương pháp, có người lấy niệm Phật kinh hành làm chính hoặc tĩnh tọa niệm Phật làm chính. Người khác lại chọn 3 việc tụng Kinh niệm Phật lễ Phật làm chính hoặc chỉ cần lấy lễ Phật niệm Phật là chính.

Tổ sư Đại đức nói ra rất nhiều cách tu hành và mỗi hành giả tu hành cũng áp dụng các cách thức hành trì khác nhau, do đó, chúng ta nên chọn cách tu tập nào phù hợp với phương thức đời sống của mình. Cách tu nào dễ hành trì và giúp cho tập khí phiền não của chúng ta không phát khởi thì đó là cách thức tốt.

Chúng ta không cần phải lo lắng là làm sao niệm Phật với đầy đủ ba tâm: Chân tâm, thâm tâm và hồi hướng phát nguyện tâm. Cũng không cần chạy theo người khác cho rằng vừa niệm Phật hiệu vừa khởi tâm cầu nguyện hay khởi ý niệm mong Phật đến tiếp dẫn. Chúng ta nghe không khéo lại rơi vào phân biệt chấp trước. Chúng ta chỉ cần một lòng một dạ niệm câu "***A Di Đà Phật***" như ông thợ vá nồi hay ông thầy hương đăng.

Hoặc giả chúng ta niệm như các cụ già, khi được dạy một câu "***A Di Đà Phật***" thì các cụ cứ thế mà niệm không cần hỏi vì sao. Trước đây, có một cụ từng đến ở tại khu nhà này với tôi vài tháng. Từ sáng đến chiều, hỏi cụ bất kỳ câu gì, cụ thường trả lời là "***A Di Đà Phật***", cụ rất ít nói chuyện, không hóng chuyện, cả ngày chỉ chuyên niệm Phật. Con của cụ chuyên cung cấp hải sản cho nhà hàng nên rất nhiều tiền. Cái lợi thu được lớn quá nên họ không buông được dù biết tu hành là tốt.

Trong cuộc sống có rất nhiều người, do không thể cưỡng lại sự cám dỗ của đồng tiền nên không thể bỏ được các công việc sát sanh, hay những việc phạm pháp, trái luân thường đạo lý. Thành ngữ có câu: "*Kiến lợi vong nghĩa*" tức là thấy lợi quên đi đạo nghĩa. Muốn chân thật có được thành tựu trong tu học Phật pháp thì phải nhất định không làm các việc sai trái. Biết sai mà vẫn cứ làm thì chưa phải là người chân thật giác ngộ. Phải biết rằng, một khi đã tạo nhân chắc chắn sẽ gặt quả. Đời này không kết trái thì đời sau hoặc vô lượng đời sau sẽ gặt quả. Nhân quả thông ba đời quá khứ, hiện tại và vị lai.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Con tu học ở đạo tràng nhưng Cha Mẹ con không tin Phật nên rất phiền não, xin Ngài cho con hỏi là con nên tiếp tục ở lại đạo tràng tu học hay là trở lại nhà theo ý của Cha Mẹ ạ?”*

Vấn đề này rất nhiều người gặp phải trong xã hội. Bản thân tôi cũng gặp phải chuyện này. Trước đây, tôi cho rằng việc đi tu là tốt nên có thể rũ bỏ mọi vai trò, trách nhiệm do đó khiến Cha Mẹ rất phiền lòng. Chúng ta tu học Phật pháp mà Cha Mẹ sanh phiền não thì chắc chắn có vấn đề, chúng ta phải xem lại.

Nếu học Phật mà chúng ta bình dị, dễ gần, tu được lễ kính với Trưởng bối, hiếu thảo với Cha Mẹ, giữ được phước thứ nhất trong Tịnh nghiệp Tam phước gồm: *“Hiếu dưỡng Phụ Mẫu; Phụng sự Sư trưởng; Từ tâm bất sát; Tu mười thiện nghiệp”* thì thân bằng quyến thuộc không có ai phản bác, chê trách hoặc chống đối, thậm chí họ còn sinh tâm nể phục.

Có một học trò của tôi trước đây không biết hành hiếu, thường chỉ làm theo cách của riêng mình nên chẳng ai hoan hỉ. Sau khi được học tập, tu hiếu hạnh, lễ kính thì được người người thương yêu, kính trọng và hỗ trợ. Gần đây cậu ấy đã ai cầu trước trưởng bối của dòng họ và đã được mọi người đồng lòng ủng hộ, cho phép cậu lo tang lễ của ông ngoại theo nghi thức Phật giáo. Sau khi niệm Phật cho cụ 24 tiếng, cậu cùng gia đình nhập liệm và đưa cụ sang chùa, tiếp tục niệm Phật thêm 7 ngày. Toàn bộ thân quyến, cô dì chú bác, thậm chí các đồng tu đều ủng hộ, thay phiên nhau niệm Phật suốt ngày đêm, trong một bầu không khí như thể đây là pháp hội Phật thất niệm Phật.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: *“Sự việc này phải xem xét tình hình thực tế, tỉ mỉ mà quán sát căn tánh người nhà của bạn. Bạn phải phương tiện khéo léo giúp đỡ người nhà mình có cơ hội được tiếp xúc với Phật pháp. Học Phật là việc tốt nhưng vì sao người nhà của bạn không tin, lại còn khởi lên phiền não? Đại khái là bạn học Phật không đúng pháp rồi!*

“Bạn tu hành đúng như pháp thì phải được người ta hoan hỉ, nếu bạn tu hành mà không ai hoan hỉ đã cho thấy bạn rất chấp trước, trí tuệ chưa khai mở, học Phật chưa thông đạt. Bạn nhìn người chưa học Phật thì thấy không quen, thấy chướng mắt, thậm chí còn nói ra miệng rằng: “Các người ngày ngày tạo nghiệp, tương lai sẽ đọa vào địa ngục đấy!”

“Bạn nói lời khó nghe nên người nhà của bạn cảm thấy rất khó chịu. Bạn ăn chay, người nhà của bạn ăn thịt thì bạn lại nói: “Ăn thịt đi, ăn nửa cân đèn tám lạng!” Cách nói của bạn như vậy chẳng phải là đã đắc tội với người khác hay sao? Đây không phải là người có trí tuệ!

“Người chân thật học Phật hiểu rõ được đạo lý nên khi ở chung với mọi người, sẽ biết cách đối xử như thế nào cho tốt nhất. Người học đúng như pháp sẽ biết hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Bạn phải làm thế nào để người nhà thấy bạn rất

là đáng yêu, đáng yêu hơn trước khi bạn học Phật. Như vậy mới là có sự khẳng định của mọi người! Làm được như vậy thì ai mà phản đối được bạn chứ?

“Người học Phật nhất định không có phiền não, đời sống của họ luôn an vui, hoạt bát, tự tại và trang trọng. Ai nhìn vào mà không hoan hỉ chứ! Tôi tin chắc rằng khi tâm địa của bạn “Thanh Tịnh, Từ Bi, Chân Thật”, người nhà, bạn bè và hàng xóm của bạn nhất định sẽ cảm động. Bạn nhất định là tấm gương ở ngay trong tất cả mọi người.

“Phật pháp phải chú trọng đến hình tượng. Trên Kinh Phật nói, Bồ Tát trước khi thành Phật phải trải qua thời gian 100 kiếp để tu tướng hảo, tu 32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp. Người không tin Phật nhưng nhìn thấy biểu hiện bên ngoài rất đẹp của Ngài, liền sẽ sanh tâm cung kính.

“Người hiện tại thường chú trọng đến bao bì bắt mắt, đẹp đẽ. Bao bì của người học Phật chính là thân thể này. Nếu người ta nhìn vào bạn, thấy bạn có da có thịt, thân thể khỏe mạnh, sáng sủa, hồng hào, người ta sẽ thấy học Phật là tốt, ăn chay thật không tệ. Do vậy, chúng ta không quá xem trọng nhưng cũng không xem thường bề ngoài.

“Hình thức bên ngoài là công cụ để tiếp độ chúng sanh. Bồ Tát thành Phật phải dùng thời gian là 100 kiếp để tu tướng hảo. Các Ngài không vì riêng mình mà là vì tiếp độ chúng sanh, để chúng sanh khi nhìn thấy đều sanh tâm ngưỡng mộ, kính trọng, dễ gần.

“Vậy thì, thân tướng đoan nghiêm, trang trọng từ đâu mà có? Từ nơi tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh thì phước báu liền đến. Do đó, tiếp dẫn chúng sanh không thể không tu phước. Tu phước không phải để chính mình hưởng mà tu phước là để tiếp dẫn chúng sanh.”

Qua câu trả lời của Hòa Thượng, chúng ta biết vì sao mình học Phật mà người nhà không vui? Vì làm không đúng như lí, như pháp. Người học Phật đúng như pháp sẽ có đời sống tự tại, an vui. Cách chúng ta đối nhân xử thế có tình thì ai cũng cảm nhận được tâm chân thành ấy. Sự trang trọng, hoạt bát luôn toát lên trong hành nghi của người học Phật khiến mọi người kính trọng.

Nói đến đây, chúng ta nhớ tới câu chuyện khi Phật trở về thành Ca Tỳ La Vệ thăm vua cha và thân tộc, La Hầu La liền chạy đến bên cạnh mà thốt lên rằng: “*Ôi chỉ có cái bóng của Ngài thôi mà làm con mát dịu tâm hồn*”. Sự từ bi và yêu thương của Phật giống như bóng cây đại thụ che mát tâm hồn mỗi người. Chúng ta chưa thể làm được đến như Phật nhưng vẫn phải nỗ lực. Theo lời Hòa Thượng, chỉ cần chúng ta không phiền não, đời sống an vui, tự tại, trang trọng và đầy hoạt bát, thì chắc chắn sẽ làm cho mọi người đều hoan hỉ.

Phật pháp phải chú trọng đến hình tượng không có nghĩa là người học Phật trau chuốt trang điểm, thoa son, thoa phấn, ăn mặc đồ hiệu. Hình tượng mà người học Phật hướng đến là sự trau chuốt trong hành nghi, trong khởi tâm động niệm, sao cho tràn đầy đức hạnh. Chân thành, thanh tịnh, từ bi sẽ tô điểm cho thân tướng của chúng ta. Thân tướng chân thành, từ bi trong một nội tâm thanh tịnh sẽ khiến người người cảm động.

Thân tướng của Phật rất trang nghiêm, rất đẹp. Khi còn là Bồ Tát Ngài đã dành 100 kiếp để tu tập. Chúng ta muốn tiếp cận được chúng sanh, phải có một thân tướng làm người ta cảm thấy tin tưởng, thấy an ổn. Người có thân tướng khiến người khác hoài nghi, không thật thà thì không ai muốn đến gần, do đó, chúng ta phải xây dựng cho mình một bề ngoài, “*một bao bì*” đẹp, được lưu xuất ra từ nội tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi của chính mình.

Để có được một vẻ bề ngoài trang trọng, chúng ta cần phải có nề nếp. Nhìn thấy chiếc dép, cái khăn để không ngay ngắn, chúng ta chỉnh sửa lại cho gọn gàng. Bình hoa hay bất cứ thứ gì được đặt để không đúng vị trí, không đúng thế thì phải điều chỉnh lại. Thế gian có câu: “*Nhìn cây sửa đất, nhìn con sửa mình*”! Mở rộng hơn nữa, chúng ta còn phải chỉnh sửa mọi tập khí xấu của mình ngay trên khởi tâm động niệm thì dần dần chúng ta sẽ trở nên trang trọng.

Nếu chúng ta tùy tiện trong cuộc sống thường ngày thì sẽ không thể có sự trang trọng. Đệ Tử Quy từng dạy: “*Khi cầm bình rỗng trên tay; Cũng là trân trọng như trong đựng đầy; Khi vào nhà trống không người; Cũng đầy lễ tiết như người ở đông*”. Dù cầm một chiếc bình rỗng cũng không lư thô tháo hay vào nhà trống không có người, cũng phải chuẩn mực lễ tiết như có đông người chứ không tùy tiện.

Chúng ta hãy sửa hết những tập khí xấu, những thứ tùy tiện, chưa chuẩn mực cho dù là nhỏ nhất. Sửa hết những thô tháo ấy rồi, chúng ta sẽ có chuẩn mực, lúc ấy thân tướng sẽ trở nên trang trọng. Một đôi dép, cái mũ hay túi đồ nhỏ đều phải ở đúng vị trí của nó. Nếu chúng ta không chỉnh sửa mà cố gắng tỏ ra trang trọng thì chẳng khác nào “*khí mặc áo quan*”. Tuy là mũ và áo đều là của quan nhưng tướng vẫn là nhảy nhót chứ không phải đạo mạo như một vị quan./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!